

Naj, Zlatka, zlatih zvezd prelest Naj, Zlatka, vedno kot sedaj
 ne skrije se ti za oblak! veselo zre oko ti v svet —
 Naj pride kraljevič junak, naj siplje vsekdar cvet na cvet
 ki bo zaščitnik tebi zvest! v naročje tvoje zlati maj!...

Dr. Fr. Zbašnik.

Maj.

(V spomin prerano umrli materi.)

1.

Pravijo, mati,
 da so bili tvoji mehki lasje zlati
 in da si jih vedno pojoč česala.

Ko si med svečami ležala
 še mlada in zala,
 se je kita sama po belem prtju razstlala —
 in takrat je nekje zunaj v vrtu
 tvoja pesem sredi rož tiho, tiho zaspala...

Mati, tvojih las nisem videl nikoli!
 Tvoja pesem, rojena iz bolesti in bóli,
 spet se na vrtu je prebudila
 in moje srce s trnjevim rožami ovila...

2.

Mati, tvoje oči so bile modre ko cvet vijolice,
 tvoje trpljenje je bilo ostro kot list trnjolice,
 tvoje življenje se je za nas otroke prehitro razcvelo:
 in ko je meni, najmlajšemu, vso ljubezen s seboj vzelo,
 me je v srcu hudo, hudo zbolelo...

3.

Oj, tam za Slivnico spet škrjančki v solncu pojo,
 pojo, pojo —
 tebi, mati, je v sveži zemljici hladno, hladno.
 Pri Svetem Jerneju spet vršič rožmarinov diši,
 diši, diši —
 tebe, mati, pa globoka zemljica tišči, tišči.
 Nad Vinjim vrhom srebrnobel oblaček gre,
 s pomladjo gre —
 meni, mati, v samoti misel mre naté.

Tone Gaspari.